

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 239/08-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. júna 2008 predbežne prerokoval sťažnosť J. B., M., zastúpenej advokátom JUDr. J. K., M., ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov upraveného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote upraveného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základného práva na vlastníctvo upraveného v čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky a práva na majetok upraveného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Okresného súdu Košice I č. k. 10 C 52/2004-109 z 9. marca 2007 a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 2 Co 146/2007-134 z 26. novembra 2007, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. marca 2008 doručená sťažnosť J. B., M. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov upraveného v čl. 48

ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote upraveného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva na vlastníctvo upraveného v čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a práva na majetok upraveného v čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom a rozsudkom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 10 C 52/2004-109 z 9. marca 2007 a postupom a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Co 146/2007-134 z 26. novembra 2007, ktorou žiadala ústavný súd, aby vydal tento nález:

«1. Okresný súd v Košiciach (správne má byť „Okresný súd Košice I, pozn.“) rozsudkom, zo dňa 09. 03. 2007, sp. zn. 10 C 52/2004-109, porušil základné vlastnícke právo sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1, ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a právo na pokojné užívanie majetku podľa článku 1 Dodatkového protokolu č. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Krajský súd v Košiciach rozsudkom, zo dňa 26. novembra 2007, sp. zn. 2 Co/146/2007-134, porušil základné vlastnícke právo sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1, ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a právo na pokojné užívanie majetku podľa článku 1 Dodatkového protokolu č. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

3. Rozsudok Okresného súdu Košice (správne má byť „Okresného súdu Košice I, pozn.“), zo dňa 09. 03. 2007, sp. zn. 10 C 52/2004-109, sa zrušuje.

4. Rozsudok Krajského súdu v Košiciach, zo dňa 26. novembra 2007, sp. zn. 2 Co/146/2007-134, sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Košice I na ďalšie konanie.

5. Základné právo sťažovateľky J. B., trvale bytom M., na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 52/2004, porušené bolo.

6. Sťažovateľke J. B., trvale bytom M., priznáva finančné zadosťučinenie v sume 300.000,-Sk, ktoré jej je Okresný súd Košice I povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

7. Okresný súd Košice I. je povinný uhradiť sťažovateľke J. B., trvale bytom M., trovy právneho zastupovania v sume 5.144,-Sk, na účet jej právneho zástupcu JUDr. J. K.

do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (2 úkony po 2.382,-Sk a 2 réžijné paušály po 190,-Sk).»

Zo sťažnosti a z pripojeného spisu okresného súdu sp. zn. 10 C 52/2004 vyplýva, že sťažovateľka bola účastníčkou tohto konania ako žalobkyňa. Žalobou doručenou Okresnému súdu Michalovce 24. júla 2003 sa sťažovateľka domáhala proti žalovanému S. – M. sumy 827 400 Sk so zákonným úrokom z omeškania od 2. júna 2001 do zaplatenia. Vo svojej žalobe uviedla, že zaplatenia tejto čiastky sa domáha z titulu náhrady škody spôsobenej štátom nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup podľa tvrdenia sťažovateľky spočíval v tom, že Colný úrad K. vydal 2. júna 2001 rozhodnutie č. TR 18/2001 OCPSaP o zaistení osobného motorového vozidla Š., toto vozidlo Colný úrad K. aj fyzicky zaistil, a to za účelom prerokovania colného priestupku. Motorové vozidlo bolo vlastníctvom sťažovateľky, v čase zaistenia ho riadil jej brat M. B., ktorému ho sťažovateľka požičala. M. B. bol 2. júna 2001 za použitia donucovacích prostriedkov po tom, čo na výzvu na zastavenie vozidla nereagoval a unikal, zablokovaný služobnými vozidlami a zastavený pri obci R. príslušníkmi colnej správy a polície a pri prehliadke vozidla bolo zistené, že sa vo vozidle nachádza väčšie množstvo neokolkovaných cigariet (spolu 1 282 kartónov). Napriek tomu, že sa sťažovateľka na postup Colného úradu K. viac ráz sťažovala, k zrušeniu rozhodnutia o zaistení vozidla nedošlo. Konanie o tomto colnom priestupku bolo voči M. B. zastavené z dôvodu zániku zodpovednosti za priestupok uplynutím času, čo bolo M. B. oznámené listom Colného úradu K. z 24. júna 2002, v ktorom bol vyzvaný, aby si prišiel vozidlo spolu so sťažovateľkou prevziať. Vozidlo bolo vydané sťažovateľke 1. júla 2002. Škoda vo výške 827 400 Sk mala sťažovateľke v zmysle podanej žaloby vzniknúť tak, že si počas trvania zaistenia vozidla Š. požičiavala od rôznych ľudí za cenu obvyklú iné motorové vozidlá, aby sa sťažovateľka, resp. jej manžel mohli dopraviť do práce, pričom priemerná cena za požičanie obdobného motorového vozidla predstavuje 2 100 Sk za deň.

Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. Ndc 489/09 z 30. októbra 2003 bolo rozhodnuté, že miestne príslušným na konanie v tejto veci je okresný súd. Podaním z 19. októbra 2006 upresnil právny zástupca sťažovateľky žalobu tak, že

sťažovateľka mala od mája 2001 uzatvorenú nájomnú zmluvu, ktorou sa zaviazala prenajať svoje motorové vozidlo tretej osobe, a to za nájomné 2 100 Sk mesačne.

Keďže okresný súd vo veci nenariadil termín pojednávania, sťažovateľka sa sťažovala predsedovi okresného súdu na prietahy v konaní podaním z 12. septembra 2006. Predseda okresného súdu oznámil sťažovateľke prípisom sp. zn. Spr 2406/06 z 9. októbra 2006, že jej sťažnosť považuje za dôvodnú, keďže okresnému súdu bola vec postúpená 12. februára 2004 a okresný súd vo veci nevykonal okrem prípravy pojednávania žiadny úkon smerujúci k rozhodnutiu veci.

Rozsudkom okresného súdu č. k. 10 C 52/2004-109 z 9. marca 2007 bola žaloba zamietnutá a žiadnemu z účastníkov nebol priznaný nárok na náhradu trov konania. Výsledky vykonaného dokazovania vyhodnotil okresný súd tak, že sťažovateľka nepreukázala, že jej vznikol nárok na náhradu škody a žalobu zamietol aj s poukazom na to, že nárok sťažovateľky je premlčaný a žalovaný sa premlčania uplatneného práva dovolal. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie sťažovateľka.

Krajský súd o podanom odvolaní sťažovateľky rozhodol rozsudkom č. k. 2 Co 146/2007-134 z 26. novembra 2007 tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil a sťažovateľku zaviazal na náhradu trov odvolacieho konania.

Sťažovateľka v sťažnosti odôvodnila porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote upraveného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu tým, že okresný súd vo veci nekonal plynulo a sama nespôsobilá v konaní žiadne prietahy.

Porušenie základného práva na vlastníctvo upraveného v čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a práva na majetok upraveného v čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom okresného súdu č. k. 10 C 52/2004-109 z 9. marca 2007 a rozsudkom krajského súdu č. k. 2 Co 146/2007-134 z 26. novembra 2007 odôvodnila sťažovateľka v sťažnosti tým, že rozsudok krajského súdu bol vydaný v rozpore s právnym a skutkovým stavom veci, keď krajský súd vychádzal z toho, že sťažovateľka sa domáhala náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, hoci, ako to vyplýva z podanej žaloby, domáhala sa náhrady škody spôsobenej nesprávnym

úradným postupom. Rozhodnutie o zaistení vozidla považuje sťažovateľka za nulitný právny akt, Colný úrad K. toto rozhodnutie vôbec nemal vydať. Nesprávnosť úradného postupu spočíva v tom, že Colný úrad K. nezákonne vylúčil sťažovateľku z užívania jej majetku po dobu 394 dní, a to aj napriek tomu, že sťažovateľka opakovane žiadala o jeho vrátenie a na postup Colného úradu K. sa sťažovala. Pokiaľ Colný úrad K. dôvodil tým, že vozidlo nemôže vydať sťažovateľke preto, že môže byť potrebné na účely trestného konania vedeného Okresným súdom Košice–okolie pod sp. zn. 5 T 332/01 proti M. B. pre trestný čin útoku na verejného činiteľa podľa § 155 ods. 1 písm. b) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť tým, že nereagoval 2. júna 2001 na opakované výzvy polície na zastavenie vozidla a vozidlom ohrozil policajta tým spôsobom, že smeroval priamo na neho, a na túto otázku dotazoval Okresný súd Košice–okolie, tento postup Colného úradu K. bol nesprávnym úradným postupom. Colný úrad K. nebol oprávnený zadržiavať vozidlo na účely súdneho konania, vozidlo mohol zadržiavať len za účelom prerokovania colného priestupku. Navyše brat sťažovateľky M. B. bol spod obžaloby rozsudkom Okresného súdu Košice–okolie č. k. 5 T 332/01-221 zo 14. marca 2005 oslobodený. Okresný súd rozsudkom č. k. 10 C 52/2004-109 z 9. marca 2007 a krajský súd rozsudkom č. k. 2 Co 146/2007-134 z 26. novembra 2007 porušili preto právo sťažovateľky na pokojné užívanie jej majetku, keďže nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere, vo verejnom záujme, na základe zákona a za primeranú náhradu, ktorej poskytnutie sťažovateľke okresný súd i krajský súd odopreli.

Rozsudok okresného súdu č. k. 10 C 52/2004-109 z 9. marca 2007 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 2 Co 146/2007-134 z 26. novembra 2007 nadobudol právoplatnosť 4. februára 2008.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

1. Sťažovateľka sa podanou sťažnosťou domáha vydania nálezu, ktorým by ústavný súd konštatoval porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote upraveného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu tým, že okresný súd vo veci nekonal plynulo a sama nespôsobiла v konaní žiadne prietahy.

Ako vyplýva z doterajšej judikatúry ústavného súdu, ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva ešte trvalo (II. ÚS 55/02). Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že sťažnosť ústavnému súdu zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, ak už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 61/03). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nedochádza k porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú bez ohľadu na to, z akých dôvodov toto porušovanie skončilo (IV. ÚS 111/05).

Sťažovateľka namietala porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote upraveného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 52/2004. Ako vyplýva z pripojeného spisu okresného súdu, toto konanie bolo právoplatne skončené 4. februára 2008 a sťažovateľka svoju sťažnosť doručila ústavnému súdu 31. marca 2008. Vychádzajúc z uvedeného skutkového stavu ústavný súd konštatuje, že hoci napadnuté konanie okresného súdu vo veci sťažovateľky nebolo bez prieťahov, právna neistota sťažovateľky v tomto konaní bola odstránená doručením rozsudku krajského súdu č. k. 2 Co 146/2007-134 z 26. novembra 2007, z čoho je zjavné, že v čase podania sťažnosti ústavnému súdu tvrdené porušovanie práv sťažovateľky už netrvalo (m. m. IV. ÚS 102/05).

Z týchto dôvodov musela byť sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietnutá ako zjavne neopodstatnená podľa § 25 zákona o ústavnom súde.

2. Sťažovateľka svojou sťažnosťou ďalej namietala porušenie základného práva na vlastníctvo upraveného v čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a práva na majetok upraveného v čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom okresného súdu č. k. 10 C 52/2004-109 z 9. marca 2007.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. I. ÚS 103/02).

Ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity svojej právomoci skúmal, či sú splnené podmienky konania pred ním o tej časti sťažnosti sťažovateľky, ktorá smerovala proti rozsudku okresného súdu č. k. 10 C 52/2004-109 z 9. marca 2007, a dospel k záveru, že vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ústavy je vylúčená právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o sťažovateľkou uplatnených námietkach porušenia jej základných práv rozsudkom okresného súdu č. k. 10 C 52/2004-109 z 9. marca 2007, pretože jeho preskúmavanie zveruje Občiansky súdny poriadok odvolaciemu súdu. V tomto prípade sťažovateľka túto možnosť aj využila a odvolanie proti rozsudku okresného súdu č. k. 10 C 52/2004-109 z 9. marca 2007 podala, v dôsledku čoho bol rozsudok okresného súdu preskúmaný odvolacím súdom, čo vyplýva z rozsudku krajského súdu č. k. 2 Co 146/2007-134 z 26. novembra 2007.

Z tohto dôvodu musel ústavný súd odmietnuť aj tú časť sťažnosti sťažovateľky, ktorá smerovala proti rozsudku okresného súdu č. k. 10 C 52/2004-109 z 9. marca 2007, a to podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci.

3. Ústavnému súdu tak ostalo posúdiť tú časť sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie základného práva na vlastníctvo upraveného v čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a práva na majetok upraveného v čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom krajského súdu č. k. 2 Co 146/2007-134 z 26. novembra 2007.

Sťažovateľka odôvodnila túto časť sťažnosti svojím nesúhlasom s obsahom a dôvodmi rozsudku krajského súdu č. k. 2 Co 146/2007-134 z 26. novembra 2007, tvrdila, že rozsudok krajského súdu bol vydaný v rozpore s právnym a skutkovým stavom veci, rozhodnutie Colného úradu K. o zaistení vozidla bolo nulitným právnym aktom, nesprávnosť úradného postupu spočíva v tom, že Colný úrad K. nezákonne vylúčil sťažovateľku z užívania jej majetku po dobu 394 dní, hoci nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere, vo verejnom záujme, na základe zákona a za primeranú náhradu. Krajský súd vec posudzoval tak, akoby sa sťažovateľka domáhala náhrady škody spôsobenej jej nezákonným rozhodnutím, hoci sťažovateľka odôvodnila svoju žalobu tak, že sa domáha náhrady škody z dôvodu nesprávneho úradného postupu Colného úradu K.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľky s právnym názorom krajského súdu týkajúcim sa otázky právneho posúdenia jej nároku. Čo sa týka tejto otázky, ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil, že skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným (I. ÚS 188/06). Táto okolnosť nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia sťažovateľovho základného práva už aj z toho dôvodu, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (I. ÚS 19/02).

Krajský súd rozsudok č. k. 2 Co 146/2007-134 z 26. novembra 2007 odôvodnil takto:

„V prejednáwanej veci žalobkyňa uplatňuje náhradu škody voči štátu odôvodňujúc nesprávnym úradným postupom, ktoré má spočívať vo vydaní rozhodnutia Colného riaditeľstva K. o zaistení jej osobného motorového vozidla. Škoda jej mala vzniknúť tým, že počas zadržania uvedeného motorového vozidla si musela motorové vozidlo požičať, za čo platila nájomné, resp. jej vznikla škoda z dôvodu ušlého zisku z dojednaného prenájmu. Z obsahu žalobného návrhu je teda zrejmé, že žalobkyňa uplatňuje náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím Colného riaditeľstva v K. zo dňa 2. 6. 2001 a nie

z dôvodu nesprávneho úradného postupu (§ 18 zák. č. 58/1969 Zb.), lebo nesprávnym úradným postupom sa rozumie porušenie pravidiel predpísaných právnymi normami pre konanie štátneho orgánu pri jeho činnosti (spravidla ide o postup, ktorý nesúvisí s rozhodovacou činnosťou).

Z vykonaného dokazovania pred súdom prvého stupňa vyplýva, že Colný úrad v K. dňa 2. 6. 2001 sp. zn. TR 18/2001 OCPSaP zaistil osobné motorové vozidlo Š.. Námietky voči uvedenému rozhodnutiu podané neboli, preto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť. Žalobkyňa podaním zo dňa 5. 9. 2001 podala návrh na preskúmanie uvedeného rozhodnutia mimo odvolacieho konania podľa ust. § 65 a nasl. zák. č. 71/1967 Zb.. Odvolací orgán Colné riaditeľstvo Slovenskej republiky B. podaním zo dňa 13. 3. 2003 oznámilo navrhovateľke, že rozhodnutie Colného riaditeľstva K. po zaistení motorového vozidla nebolo vydané v rozpore so zákonom a postup členov riaditeľstva K. bol správny v súlade s platnou právnou úpravou a nevyhovelo podnetu žalobkyne.

Vychádzajúc z uvedeného je zrejmé, že rozhodnutie Colného úradu K. zn. TR 18/2001 OCPSaP z 2. 6. 2001 nebolo zrušené, preto nebol splnený jeden zo základných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím.

K odvolacím dôvodom uvedeným odvolateľkou v odvolaní ohľadom skutkových zistení je potrebné uviesť, že žalobkyňa nepreukázala v konaní existenciu nezákonného rozhodnutia, ktoré bolo zrušené, preto nebolo potrebné sa zaoberať výškou škody tak, ako ju popisuje žalobkyňa a jej príčinnou súvislosťou s nezákonným rozhodnutím.

Z uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 O.s.p. ako vecne správny, i keď z iných dôvodov.“

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis

II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01). Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody.

Sťažovateľka, hoci kvalifikovane právne zastúpená, v danom prípade ani nenamietala, že by krajský súd k napadnutému rozsudku nedospel po riadnom a spravodlivom procese, netvrdí, že rozsudkom krajského súdu došlo aj k porušeniu jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Inak povedané, ak krajský súd pri vydávaní napadnutého rozhodnutia postupoval spravodlivo, je antinómne tvrdiť, že skutočný stav ustálil nespravodlivo, resp. že príslušné právne predpisy interpretoval nespravodlivo.

Z tohto citovaného odôvodnenia krajského súdu vyplýva, že jeho napadnuté rozhodnutie nemožno považovať svojvoľné a arbitrárne.

Odôvodnenie rozsudku č. k. 2 Co 146/2007-134 z 26. novembra 2007 jasným a zrozumiteľným spôsobom reaguje na všetky pre vec z hľadiska právneho i skutkového podstatné argumenty sťažovateľky obsiahnuté v jej odvolaní. Takéto odôvodnenie považuje ústavný súd za dostatočné, ústavne konformné a spôsob aplikácie dotknutých noriem Najvyšším súdom Slovenskej republiky za zlučiteľný s ústavou i medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách.

Z uvedených skutočností teda vyplýva, že sťažnosť sťažovateľky je aj v časti namietajúcej porušenie čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu zjavne neopodstatnená. Takýto postup je v súlade s doterajšou rozhodovacou praxou ústavného súdu (II. ÚS 41/02, II. ÚS 132/06, IV. ÚS 184/05).

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. júna 2008